5. Årg. 1900. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

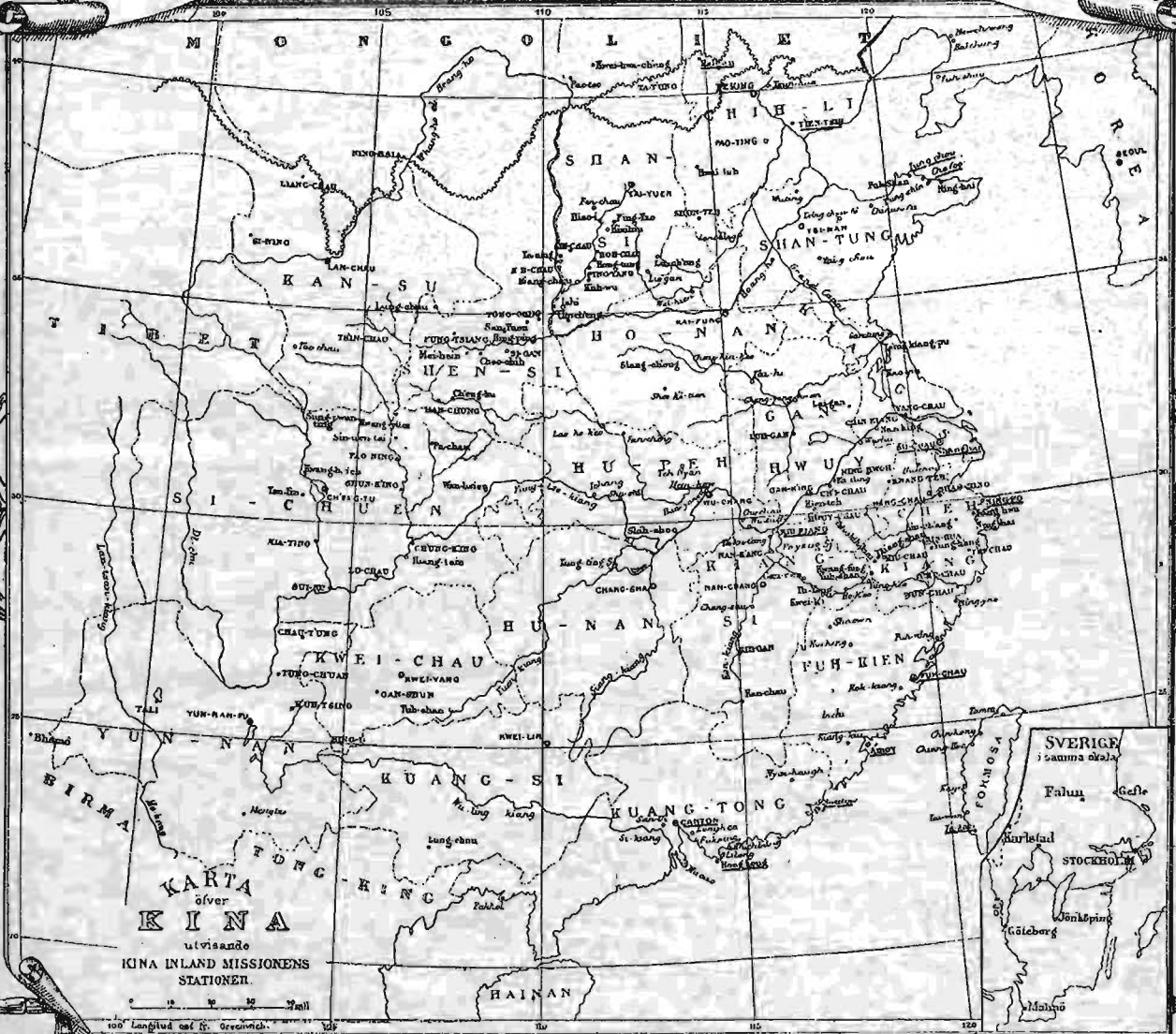

INNEHÅLL:

Redovisning. — Anmälan. — Se, jag gör allting nytt. — Vårminnen från Kina. — Bibelkursen i Uan-ch'üan. — Bref från E. Folke, Emma Andersson, Nanna Fogelklou. Hälsning till missionsvännerna. — Från det internationela studentmötet i London Illustrationer: Deltagare i bibelkursen i Uan-ch'üan. Üin-ch'engs norra stadsport.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm Telefon 81 56.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under december månad 1899.

N:o		Kr.	Ö.
898.	N. S.	5:	—
899.	Från syföreningen i Ekenäs gen. P. A. B., Halltorp	160:	—
900.	Ur en gosses sparbössa gen. K. B.	6:	—
901.	Vänner i Qväns och Höfdinge gen. P. A. A.	15:	—
902.	Från en skördefest i Skärstads N. missionshus gen. L. J.	25:	—
903.	Onämnd gen. d:o	25:	—
904.	Från en kaffefest i Sollefteå gen. L. S.	25:	—
905.	Sparbössemedel och tackoffer till Gud, Sollefteå	60:	—
906.	A. B., Stockholm	10:	—
907.	Aflidna fröken G. Bauers testamente gen. H. R., Malmö	400:	—
908.	H. G., Kumla, halfårsunderhåll till infödd evangelist	70:	—
909.	H. G:s skolbarn till d:o	7:	50
910.	C. och P., Göteborg	15:	—
911.	O. v. F., Stockholm	10:	—
912.	Några vänner i Herren till infödd bibelkvinnas underhåll gen. S., Stockholm	50:	—
913	Nerkes Kils jungfrufören. gen. M. N.	50:	—
914.	H. E., Lindesberg	3:	50
915.	O. N., Flyinge, Södra Sandby	6:	—
916.	Nettobehållningen vid försäljningen för »Svenska Missionen i Kina» den 6 dec., hvaraf 120 kr. för skolan i I-shi	1320:	11
917.	Östads kristl. arbetsfören. gen. A. A., Fåglaryd	50:	—
918.	Kollekt i Gammalsträng gen. A. K.	11:	50
919.	S. St.	10:	—
920.	M. S., Mora	50:	—
921.	Vaksala mfg gen. E. Ö., Upsala	54:	—
922.	Okänd gen. C. O. K., Linköping	5:	—
923.	M. E., Upsala	10:	—
924.	H. A., Stockholm	5:	—
925.	G. R., d:o	5:	—
926.	Jönköpingskretsens ynglingaförbund till Hugo Linders underhåll för 1899 gen. K. A. R.	1000:	—
927.	Fr. gamle rättaren i Traneryd gen. K. B., Tranås	10:	—
928.	K. och J. B., Tranås	40:	—
929.	Syndbybergs småskola gen. A. S.	7:	—
930.	För en arbetsväska gen. A. B., Stockholm	6:	—
931.	Sparbössemedel fr. O. E., Vånga	13:	—
932.	Kollekt å Gefle K. F. U. M. gen. J. R.	16:	78
933.	D:o å Bollnäs K. F. U. M. gen. G. L.	9:	64
934.	Gåfva efter ett missionsföredrag i Sollefteå	2:	—
935.	Sparbössemedel från Multrå	18:	15
936.	C. W., Sollefteå	5:	—
937.	Onämnd, Kramfors	25:	—
938.	C. U. B., Sundsvall	10:	—
939.	Kollekt i Hernösands missionshus	29:	—
940.	D:o i Sjömanskapellet, Sundsvall	17:	39
941.	Vid ett missionsföredrag i Matfors	13:	75
942.	Gen. J. K., Strömsbro	5:	—
943.	Kollekt i Stockmora, Orsa	8:	36
944.	D:o i Sala	34:	03
945.	»Elsas minne» till hednabarnen, Svillinge	100:	—
946.	L. O. E., Borfona	10:	—
947.	K. W., Sundsvall	5:	—
948.	Diverse gåfvor gen. C. H. T.	2:	85
949.	Från syföreningen vid Vadstena hospital gen. A. L.	100:	—
950.	» d:o i Hackwad gen. A. N.	40:	—
951.	A. H., Loo, Långared	40:	—
952.	A. H., Ala: Till M. Svenssons underhåll	5:	—
953.	L., Wisby	2:	—
954.	Skärstads Östra Arbetsfören. gen. F. B.	25:	—
955.	V. C., Angelstad	5:	—
956.	Stordalens Lagmansörns mfg gen. N. J. J.	15:	—
957.	Gen. J. L., Klöfverdala	13:	20
958.	Vänner i Loftahammar gen. J. P. B.	10:	—
959.	K. F. U. K:s syförening i Göteborg	120:	—
960.	A. A., Stockholm	10:	—
961.	T. S.: flickskolan i I-shi	5:	—
962.	Missionsvänner på Mölnlycke gen. H. L.	40:	—
963.	En liten syförening i Falun gen. E. E.	200:	—
964.	Kollekt 5 dec. gen. d:o	40:	—
965.	Lösens arbetsfören. gen. H. B.	20:	—
966.	Mossby mfg gen. A. P. F., Kumla	30:	—
967.	Söndagsägg från Kumla	3:	—
968.	Syföreningen i Lerubo gen. E. H.	10:	—
969.	Marias sparbössa gen. L. L., Ystad	5:	—
970.	E. N., gen. d:o	5:	—
971.	E. B., Upsala	10:	—
972.	Kollekt i Upsala K. F. U. K. gen. H. M.	15:	75
973.	Ryggestorps arbetsfören. gen. L. J. J.	50:	—
974.	Från F. W—m till E. O. Beinhoffs utbildning	52:	—
975	I. A. gen. L. H., Norrköping	50:	—
976.	Auktionsmedel från Åbyggeby gen. O. N.	44:	—
977.	Ett löfte åt Herren gen. d:o	5:	—
978.	Onämnd gen. d:o	2:	10
979.	C. P., Wissjö, gen. M. E. B., Ödeshög	2:	—
980.	G. J., Smedstorp, gen. d:o	10:	—
981.	Normlösa nattvardsungdom gen. C. A. C.	14:	—
982.	Herrberga d:o d:o	3:	15
983.	C. A. C.	32:	85
984.	Asphytte Kvinnofören. gen. L. J.	40:	—
985.	S. A. B., Göllnäs, Kristdala	34:	85
986.	K. gen. H. S., Hedemora	10:	—
987.	H. S., Hedemora	15:	—
988.	N. P. J., Ormanäs, Bellö	6:	—
989.	Onämnd	5:	—
990.	R. A:s sparbössa, Gefle	9:	53
991.	S. S:s d:o d:o	1:	75
992.	J. R:s d:o d:o	9:	03
993.	K. F. U. M:s missionskrets i Gefle	100:	—
994.	S. E. gen. N. J., Tullgarn	5:	—
995.	Malmbäcks mfg gen. A. B.	25:	—
996.	Syfören. Sv. Miss. i Kina gen. T. L.	18:	—
997.	Asby mfg gen. K. T. K.: sparbössemedel	25:	—
998.	A. B. till fr. E. Ulffs underhåll	500:	—
999.	Källunge och Wallstena gen. A. B.	10:	—
1000.	L. U.	5:	—
	Summa kr.	5704:	77

Med varmt tack till alla gifvare.

»Och I skolen äta och varda mätte och prisa Herrens, eder Guds, namn, som med eder har underligen handlat, och mitt folk skall icke komma på skam till evig tid.»

ANMÄLAN.

„Sinims Land

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina»

utkommer, vill Gud, äfven under år 1900 i början af hvarje månad, och med samma syfte och efter samma plan som under föregående år.

»Sinims Land» skall sålunda innehålla: *Underrättelser från missionärerna,* såsom bref och redogörelser angående arbetet, *uppsatser om missionen, berättelser, notiser* och *illustrationer* från missionsfältet.

»Sinims Land» har löfte om bidrag från Kinamissionärerna *J. Sköld* (om Svenska Missionförbundets mission), *V. Hagqvist* (om den Skandinaviska alliansmissionen) och *K. Helleberg* (om missionen i Mongoliet).

»Sinims Land» kostar för helt år 1 krona och för halft år 50 öre; då prenumeration sker på posten, tillkommer 20 öre för postporto.

Prenumerantsamlare erhålla *hvart 6 ex.* gratis, när de insända rekvisition direkte till redaktionen, som då betalar postportot. Då mindre än 5 ex. tagas, bör man vända sig till närmaste postanstalt.

Profnummer sändas på begäran adr. *Lästmakaregatan 30, Stockholm.*

REDAKTIONEN.

"Se, jag gör allting nytt."

Älskade missionsvänner!

Han, som är det trogna och sannskyldiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse, har gifvit detta löfte. Och han uppfyller det verkande inifrån och utåt, gifvande ett nytt hjärta och en ny anda, ja, en hel ny människa, skapad efter Gud. Äfven vår förnedrings kropp skall han förvandla, och vi, som invärtes blifvit nya människor, skola ikläda oss andliga kroppar lika hans härlighets kropp, och så skola vi blifva honom lika. Men icke blott detta, hela den skapelse, som med oss suckar, de ting, som nu bäfva, skola förvandlas, och det skall vara en ny jord och en ny himmel såväl som ett nytt Jerusalem, hvilket *har* Guds härlighet.

Af naturen är det ingen åtskillnad, alla sakna vi den härlighet, som kommer från Gud (Rom. 3: 23 grundtexten), och Ikabod (d. är Icke härlig, se 1 Sam. 4: 21) är vårt rätta namn, men då Guds härlighet, uppenbarad i Jesu Kristi ansikte, får lysa i våra hjärtan och fortfara att lysa därinne, så förvandlas vi till hans bild från härlighet till härlighet. *Allting* nytt! — Huru stort är icke detta löfte, och besannas icke här, hvad David säger i den 138 psalmen: »Större än allt, hvad ditt namn har gifvit, gjorde du ditt löfte.» Och »Herrens råd bestå evinnerligen, hans hjärtas tankar från släkte till släkte». Han »verkar allt efter sin viljas råd». Om han nu för oss fått »kungöra sin viljas hemlighet — att i Kristus sammanfatta allt, både det som är i himmelen och det som är på jorden», skulle icke vi då, när vid detta årsskifte vi upplyfta våra ögon och beskåda fälten, låta vårt tack och lof uppstiga till honom för allt, hvad han redan gjort, förvissade därom, att, fastän mörkret betäcker mycket af jorden och stora töcken folken, han, som sagt: »Se, *jag* gör allting nytt», äfven under detta nya år icke blott skall fortfara att låta sin Ande sväfva öfver vattnet, folkhafvet, utan äfven påskynda, hvad »han har föresatt sig inom sig själf».

Huru stort att då få vara »medarbetare för Guds rike» — icke allenast »medborgare med de heliga och Guds husfolk» utan äfven »Guds medhjälpare». Och hvad är väl vårt behof för detta nya år för att i sanning kunna vara verkliga »Guds medhjälpare» i sånings- och skördearbetet på Guds stora åkerfält?

Härtill vilja vi svara: *Ett större mått af Jesu Kristi sinne,* detta sinne, som gjorde, att han utblottade sig själf, tog en tjänares skepelse och vardt lik människor, ja, som förde honom med ett oemotståndligt »måste» till Golgata och fastnaglade honom vid korset. »Varen så till sinnes, som Jesus Kristus var», det är: uppfyllens med korsets anda, med den kärlek, hvars segerkrona detta kors är. Och huru skola vi väl blifva mera liksinnade med den korsfäste om icke genom en fullare gemenskap med den lefvande. »Jag har blifvit *korsfäst*», säger Paulus, »med Kristus», som »*lefver i mig*». Om han nu lefver i oss, så skall han meddela oss sitt sinne, den kärlek, som icke söker sitt, och han skall kunna använda oss såsom verktyg för sitt stora frälsningsverk i Kina. Måtte Herren därför få på så sätt välsigna alla missionens vänner under detta nya år, och det skall för visso blifva ett godt år, »ett behagligt Herrens år».

Vårminnen från Kina.

Af Fru E. Rinman.

Städning och putsning hade pågått flera dagar, och trefligt såg det i sanning ut på stationen i Ishi, när vi en eftermiddag i april togo sista öfverblicken af de nyreparerade kinesiska gästrummen på framgården, kapellet med sin nya taklampa och nya bibelspråk på väggarne och slutligen kvinnornas rum på inre gården. Skolgossarne voro ännu sysselsatta att på kapellgården ställa i ordning dopgrafven, som dagen därpå skulle fyllas med vatten.

Det nyutslagna löfvet doftade i den varma våraftonen, och fullmånen lyste öfver våra hufvuden, när den första kärran körde in och en skara kvinnor från en af de aflägsnare byarne anlände. Kort därefter kom den gamle evangelisten med ett tjugutal män, hvilka under senare tider i en af opiumasylerna kommit under evangelii inflytande. Under aftonens lopp kommo allt flera män och kvinnor från olika håll. Det var lif och rörelse på den inre gården, där alla skulle hälsa på »systrarna» och berätta om senaste erfarenheter. Kvinnorna sutto gruppvis på gården och språkade och »systrarna» midt ibland dem. Slutligen anlände missionär Folke, som skulle leda mötena under de följande båda »stormötesdagarne».

Det var sent, innan alla gått till hvila, och det blef tyst på stationen, och kort efter solens uppgång följande dag voro kineserna åter i rörelse. De gifva sig aldrig tid att sofva länge om morgnarna, och huru mycket mer skulle de icke under sådana högtidsdagar vara rädda om timmarne.

Vid niotiden ljöd sången kraftigt från kapellet, där flera från staden äfven infunnit sig. Alla hälsades välkomna, och därmed voro mötena började, hvilka sedan i tät följd aflöste hvarandra. I den lilla församlingens närvaro hölls på e. m. förhör med de sex troende, hvilka begärt att undfå dopet. Deras enkla, klara svar på de frågor, som framställdes, voro särskildt uppmuntrande såsom bevis på huru Guds helige Ande på kort tid kan upplysa äfven de mörkaste hjärtan. Tvenne af de män, hvilka öppet och frimodigt vittnade om Herrens frälsande nåd, hade varit opiumrökare. Deras utseende, som förr burit prägel af förnedring, vittnade nu om hälsa och kraft. Omedelbart efter förhöret och sedan de hvar och en med ett högt »ja» besvarat de frågor, som framställdes, och därmed inför alla de församlade aflagt sin trosbekännelse, döptes de. Många främlingar hade kommit in från gatan af nyfikenhet. Stilla och uppmärksamt åsågo de den gripande akten. Huru stort blef det ej för oss att få bevittna detta yttre tecken till evangelii framgång i det inre af Kina!

Efter aftonens möte välkomnades de döpta i församlingen, och på söndagen firades Herrens nattvard

gemensamt. Det var ej blott vår i naturen omkring oss utan vår äfven i dessa nyvunna själar, där rättfärdighetens sol med salighet under sina vingar uppgått och börjat lysa och värma. Deras ansikten lyste af fröjd och frid.

* * *

En vecka senare ställde många mötesdeltagare sina steg till Üin-cheng. Församlingen där är bland de äldre, och stormöten hafva där pågått under en längre följd af år. De påminna därföre mycket om våra missionsmöten i hemlandet. Vänner och bekanta möttes från många håll och gladdes att återse hvarandra. På fredagen anlände vi och fingo äfven glädjas öfver månget hjärtligt: välkommen åter. Stationen tog sig särdeles väl ut med högtidsprägel den friska, soliga våreftermiddagen. Vid mötena höjdes stämningen genom syster Naëmi Sjöbergs präktiga orgel, som hon själf spelade, och skolgossarnes öfvade, lifliga sång. En man, som lär utmärka sig för stor kunskap i »läran», blef genom dopet upptagen i församlingen.

* * *

När vi den 5 maj efter några timmars resa från Üin-cheng närmade oss staden Hai-cheo, syntes den oss obeskrifligt täck i den yppiga vårgrönskan vid foten af de höga bergen med dess växlande färgskiftningar från mörkt blått till ljust violett. Inkomna på gatorna fingo vi se lika många nedramlade hus och tecken till lika mycken fattigdom som i andra städer, men de skuggiga träden och späda klängväxterna gjorde här sitt bästa att öfverskyla bristerna. I staden höllo de på med tillrustningar för den årliga stora marknaden, som skulle taga sin början några dagar senare och fortgå under en hel månads tid. Utom allt, hvad landet har att bjuda på, förekommer på denna marknad snart sagdt alla europeiska artiklar till förvånande billigt pris. Köpare och säljare infinna sig äfven från mer aflägsna delar af landet, och rika tillfällen erbjudas därigenom att vidt sprida evangelii dyrbara utsäde.

På e. m. körde vi in på missionsstationens gård och välkomnades af systrarna Prytz och Forssberg, som sköta arbetet under missionär Tjäders hemvaro. Trettio à fyrtio kineser hade kommit omedelbart före oss för att liksom vi bevista stormötet, som dagen därpå skulle taga sin början. Brödrakärleken är bland de kristna kineserna ett af de mer framträdande dragen och tager sig många uttryck. När de höra, att vi tillhöra samma Herre, stråla deras ögon, och det finns ej längre en skymt af främlingskänsla. När vi stigit ur vår kärra, kommo de genast fram och hälsade på sitt vackra, tilltalande sätt, och vi kände oss med ens hemmastadda bland dessa nya vänner.

På senare tider har stort intresse för evangelium visat sig i ett närgränsande distrikt, och de flesta mötesdeltagarne voro också därifrån. Antalet ankommande ökades alltjämt, så att kapellet redan från mötets början var fullsatt. Det för sitt ändamål byggda kapellet med uppåt spetsiga fönster, inskriptioner däröfver och sin höga talarstol erinrade så lifligt om en gudstjänstlokal i Sverige, att tankarna ofrivilligt återvände till vännerna därhemma. Jag önskade, att de som jag kunnat få glädjen att sitta ned i kapellet och emellanåt under mötena lyssna till de infödda på talarestolen. En af dessa utlade berättelsen om huru Jesus mättade femtusen män. Han uppmanade de härvarande, som under mötesdagarne blifvit så rikligt mättade med Guds ord, att ej förgäta att medtaga korgar med öfverlefvor för att utdela bland sina hemmavarande. På samma gång han till slut uttryckte sin glädje öfver att se så många samlade på mötet, hoppades han, att deras antal skulle så ökas, att de vid nästa stormöte voro femtusen. Denne man visar stort nit för sina bröders frälsning och använder all sin lediga tid att sprida evangelium.

På lördags e. m. döptes nio troende inför många åskådare. De kristna, som slutit en ring omkring dopgrafven, sjöngo sina evangeliska sånger och visade på många sätt sin glädje öfver att se »hopen af dem som trodde» tillväxa.

Från missionsfältet.

Bibelkursen i Uan-ch'üan sommaren 1899.

Äfven denna sommar hafva vi tillbringat ett par månader i Uan-ch'üan, där vi bott i våra svala grottor. Herren beredde oss ock den stora glädjen att få hafva herr och fru Rinman hos oss under den heta tiden. Vi hafva haft dyrbara stunder tillsammans omkring ordet, och det har varit oss en särskild hjälp att få studera Upp.-boken tillsammans.

Troligen hafva vi förut någon gång nämnt om arbetet här i Uan-ch'üan och då äfven omtalat, huru Guds Ande gått fram med makt i byarne häromkring, och att många hafva vändt sig till Gud och med en lefvande tro omfattat Jesus som sin frälsare. Under den tid, vi nu vistats här, hafva männen gått den omkring tre sv. mil (fram och åter) långa vägen för att tillbringa söndagen tillsammans med oss. Kvinnorna hafva ock ibland kommit, men de hafva då naturligen antingen åkt eller ridit. Det är i sanning uppfriskande att se deras glada, lyckliga ansikten och höra, med hvilken frimodighet de vittna om den sällhet, de funnit i Jesus. Herr Rinman har hvarje söndag, under den tid han varit här, framburit lifvets ord för den rätt stora skaran, som samlats.

Länge hade vi närt den önskan i våra hjärtan att få samla de på Jesus troende för att gifva dem litet grundligare undervisning i bibeln. Stor var då vår glädje, då vi hörde, att hr Rinman gärna ville leda en bibelklass. Vi framlade saken för Herren och kände oss mer och mer förvissade om att det var förberedt af honom. Våra kära kineser blefvo så glada, då vi en söndags e. m. omtalade för dem, att vi tänkt få hafva denna bibelklass. De gingo hem för att göra sina förberedelser, och på måndagen kommo de flesta åter och tisdags morgon voro de mangrant församlade. Redan tisd. f. m. kunde vi få börja vår klass. Deltagarne voro 15, vår evangelist och tre andra af vårt husfolk inberäknade. Jag önskar, I haden kunnat se denna lilla skara af troende omkring Guds ord och iakttaga, huru intresset stegrades dag för dag. Flere af dem syntes ifrigt törstande efter mera af det lifvets ord, hvars omskapande och förnyande kraft de redan erfarit. Tvenne gånger dagl. — 2 timmar f. m. och 2 timmar e. m.

— samlades vi i en stor, rymlig lada, som i sommar fått tjäna såsom kapell. De ämnen vi genomgingo voro:

1. **Guds ords** (a) inspiration, (b) »nytta». Då vi genomgingo nyttan af Guds ord fästes vår uppmärksamhet vid följande: Guds ord har *kraft att frälsa och omskapa; läker de förkrossade; tillförsäkrar oss bönhörelse; är ljufligt — en »ljuflighets ström» under våra bittra erfarenheter; är en lykta för vår fot; bevarar oss från fall; gör våra hjärtan brinnande i oss; bär den trötte* — hvilket allt belystes med ordet.
2. **Synden** — uppkomst och fortplantning.
3. **Försoningen.**
4. **Den Helige Ande.**
5. **Köttets och andens sinne och dess frukter.**
6. **Bönen.**
7. **»I ären icke edra egna»** samt
8. **Jesu tillkommelse.**

Sista dagen hade vi repetition af det genomgångna. Vi hade fruktat, att, till följd af tidens korthet (en vecka) och ämnenas omfång, det skulle gå skralt med repetitionen; det var därför en öfverraskande glädje att höra, med hvilken klarhet de redogjorde för det genomgångna. Då man därtill betänker, att undervisningen måste ske genom tolk, så kunde vi ej annat än utbrista: »Herren är det». Bäst af allt, vi förnummo genom deras vittnesbörd och böner, att de blifvit välsignade till sina själar. Vid det sista mötet öfverlämnades till hvarje deltagare en bibel såsom minnesgåfva från dessa dagar.

* * *

Hjälpen oss att bedja för dessa, att det ord, de hafva hört, må »genom tron blifva införlifvadt med dem». Bedjen, att de må blifva beståndande och vinna lifvets krona, att de må blifva trogna Jesu vittnen, som pryda Guds vår frälsares lära i alla stycken och sålunda medel i Guds hand till många själars frälsning.

Det är så tryggt att få anförtro dem i den gode Herdens vård. Ingen skall kunna rycka dem ur hans hand.

Den, som är i oss, är starkare än den, som är i världen.

Uan-ch'üan d. 7 aug. 1899.

Anna Janzon.

* * *

Deltagarne i bibelkursen i Uan-ch'üan.

1:sta raden: Evangelisten Üe (till höger om herr Rinman) har i 11 år varit en troende. Han hörde först Guds ord i K'ü-u, där han ock döptes för 10 år sedan. Han har nu varit vår medhjälpare omkr. 2 $^1/_2$ år. Han är en varm kristen och nitälskande för själars frälsning. — Fr. Anna Janzon. — *Bibelkvinnan Pi,* hörde Guds ord i Üin-ch'eng för omkr. 7 år sedan, där hon äfven döptes. Hon är oss till stor hjälp i evangelium.

2:dra raden, från höger: *Üen,* jordbrukare, döpt i Han-ch'eng af br. Bergling. — *Mao,* handlande, lämnade sig åt Herren under sin vistelse i opiumasylen i Uan-ch'üen förra året och döptes i I-shï innevarande vår. — *Üen,* lärare, äldre broder till den förut nämde med samma namn, döptes i Han-ch'eng förra året. — *Iao,* jordbrukare, mottog först intryck af sanningen under sin vistelse i vår opiumasyl i fjol, blef sedermera omvänd och ställde sig helt på Jesu sida. Döptes i I-shï våren 1899. — *Ko,* snickare, döptes förra året i Han-ch'eng. — *Sie uang en* (eller Ko-ua, som han vanligen benämnes), en af våra skolgossar, som döptes på våren.

3:dje raden, från vänster: *Sie,* ock kallad »Josef», blef hjälpt från opiumbegäret i Hai-cheo 1896, där han då mottog intryck af sanningen, kom därefter i vår tjänst och blef, sedan vi funnit honom vara en sann Jesu lärjunge, döpt i I-shï 1897. — *Hsü,* skollärare, *Mao,* jordbrukare, f. d. opiumpatienter. — *Li,* jordbrukare, blef först dragen till Gud genom läsandet af ett Nya Testamente, som hans fader för öfver 10 år sedan hemfört från Peking. Han döptes i I-shï förra hösten. — *Mao,* jordbrukare, *Hsü* d:o, *Mao* d:o, alla, som vi hoppas, omvända till Gud men ännu ej döpta. — *Fei,* vår kock, var fordom en opiumrökare och passionerad spelare men är nu en förändrad människa, ehuru vi ännu ej äga full visshet, om han är frälst.

De två små gossarne, som sitta på marken, äro tvenne af våra skolgossar — K'i-ua och Chuan-ua.

Uan-ch'üan d. 7 aug. 1899.

Anna Janzon.

* * *

Üin-ch'eng.

Den 20 sept. 1899.

Käre broder!

Frid!

— — — — — — — — — — — —

Bref från Blom i Honan talar om starka anfall från fienden. Den svåra torkan har nog mycket att göra därmed. Kommer ej regn inom en månad, befaras hungersnöd här i trakterna. Herren hålle sin skyddande hand öfver vår broder, att ej fienden må få tillfälle att skada honom. Bedjen mycket för honom. Det är förunderligt, huru många hinder träda en i vägen, så snart det är fråga om Honan. Det synes, som om fienden beslutat att till hvad pris som helst utestänga oss därifrån och omintetgöra våra bemödanden där. Bistån oss i denna hårda kamp! En härlig seger väntar.

Berglings ha nu också afrest. De hade före afresan ett välsignadt stormöte i Han-ch'eng, hvarom nog Bergling eller Berg skrifver.

Själf har jag just kommit tillbaka från ett stormöte i Me-ti, d. v. s. efter människomått var det ju ej så stort,

men det väckte dock aningar och hopp om kommande välsignelser. Mötet upptog två dagar. Lördagen hade vi församlingsmöte, det första af detta slag på stationen. Den lilla församlingen bestod af fyra personer, ett senapskorn men ett lifskraftigt sådant, som skall bära frukt. Vårt församlingsmöte blef långt, ty det gällde att lära dem fatta sin uppgift. En af dem, som döptes förra året, hade fallit i opiumlasten, och det gaf anledning till allvarlig själfpröfning. Fem dopkandidater hade anmält sig, hvilka nu också skulle pröfvas. Trots församlingsmedlemmarnes oerfarenhet i dylika frågor ådagalade de en andlig sans och tukt, som mycket gladde mig. På söndagen förrättades dopet efter morgonbönen. En stor skara åskådare strömmade till. Alla förhöllo sig lugnt och stilla. Rika tillfällen gåfvos här till vittnesbörd, och

Üin-ch'engs norra stadsport. Vaktstugan synes till vänster.

våra evangelister Liu och Li talade mycket till dem. Predikan med nattvardsgång följde därpå. På eftermiddagen höll Li ett utmärkt föredrag öfver ämnet: »jagen mot målet». Kvällen var afsatt för vittnesbördsmöte. Mycket lärorikt var det att höra dem berätta sina andliga erfarenheter under året. Den stackars affallne var mycket olycklig. På morgonen bekände han offentligt sin synd, och på aftonen berättade han, huru Guds hand legat tung öfver honom, sedan han blef honom otrogen. Hela hans familj hade nämligen drabbats af svår sjukdom. De nyomvända berättade, hur de fått sina första intryck. Det, som mest gladde mig därvid, var, att de flesta blifvit vunna därigenom, att de troende bedit för och med dem under sjukdom, och att de genom att Herren hört bön vaknat upp för sanningen. Blir nämligen bönen den verkande kraften i en missionsverksamhet, är därmed den säkraste borgen gifven för dess sunda utveckling och framgång. En son till en af dem, som döptes i fjol, mottogs i år i församlingen. Hans faders strålande anlete, när denne återvände från stormötet i fjol, gjorde ett så djupt intryck på honom, att han genast fattade sitt beslut att bli Jesu lärjunge. Den lära, som kan komma människors ansikten att stråla, måste vara den sanna, tänkte han; och i år strålade hans eget ansikte ej mindre, då han aflade sitt vittnesbörd. En ung spåman uppträdde nu. En medlem af församlingen hade talat med honom om Herren, och detta hade väckt hos honom ett visst intresse för sanningen. Astrologi och punkterkonst (ett slags spådomskonst) höllo honom dock för hårdt bundna. Så blef hans ena ko sjuk. Han gick till templet och lofvade guden ett får, om kon blefve frisk. Men kon dog. Detta skakade hans tro än mer på gudarne. Han offrade dock sitt får. Då sjuknade hans andra ko. Nu går jag ej mer till templet, sade han till sig själf. Nu skall jag bedja. Han böjde knä i stället och började bedja, »men då kons själ därvid for sin väg, blef han än mer oviss och orolig. Han gick till en teater för att finna någon förströelse. Om en stund kom bud, att kon var frisk. Frisk — hennes själ for ju sin väg. Jag såg väl henne själf, då hon for. Bedrag mig icke.» »Jo, kon är frisk, du bad ju, att din Gud skulle göra henne frisk», svarade grannen, som kommit med budet. Han återvände hem, undanskaffade sina gudsbeläten och trolldomsböcker, och vid mötet köpte han sig i stället sångbok och Nya Testamentet. Nu gör det ingenting, att folk kallar mig utländsk djäfvul, sade han. — Att återgifva alla vittnesbörden skulle bli för långt. Det intrycket stannade kvar, att Herren lagt en fast grundval för sin församling i Me-ti, och om vi vaka, bedja och kämpa med dessa våra bröder i våra böner, skola vi få glädjas tillsammans öfver än större välsignelser.

Med hjärtliga hälsningar. Broderligen

E. Folke.

* * *

Me-ti.

Den 25 aug. 1899.

Dyra vänner i Herren!

Mycken frid!

Näpsten lades på honom, att vi skulle hafva *frid*. Pris ske Gud, Jesus har burit vårt straff, och därför kunna vi hafva hans frid i våra hjärtan.

Mitt sista bref, skrifvet från Honan i dec. 1898, jämte ett föregående tidigare på hösten måtte ha förkommit, såsom så många af våra bref ha gjort. —

Ja, allt hitintills *har* Herren hulpit. För tillfället är jag nu uppe i Meti-kiai, Fredrika Hallins f. d. station, och kan af allt hjärta tacka Herren, att arbetet här är ganska uppmuntrande. I fjol höst döptes fyra män här. Två af dem äro mycket varmhjärtade och ifriga. De komma hvarje söndag till gudstjänst, fast den ene har ungefär en svensk mil att gå. En har sorgligt nog åter börjat äta opium. Bed med oss, att Herren må få återupprätta honom!

I, som älsken och bedjen för oss härute, bören tacka Herren, att det från alla håll ser ut, som om fältet hvitnade till skörd. Nu bedja vi om väckelser rundt om våra olika platser. Må Herren ge oss att få långt mer, än vi bedja och tänka.

Huset häruppe repareras just nu och här har därför ett par veckor varit mycket stökigt och bråkigt. Vi få ju dock tacka Gud, som böjt värdens hjärta att reparera, ty ända sedan förra sommaren har ett af husen

varit till hälften nedrasadt. Vi ha ganska bra hus häruppe i norr, ja, d. v. s. kineserna bygga sina hus mycket bättre här än i södern. Gårdsplanen, som nästan alltid utgöres af en aflång fyrkant, är ofta stenlagd med trottoarer rundt om samt på alla sidor omgifven af envåningshus. Ibland, på de bättre gårdarna, är det en vind ofvanpå i de olika husen. Alla fönster vetta inåt gården. Från gatan se därför husen ut såsom en hög mur utan några prydnader. Vårt hus i Me-ti har varit ett fint hus, fast det nu är förfallet. Till hösten kommer bakgården också att hyras, då ju kanske de norska systrarna skola flytta hit upp; då blir här godt utrymme.

Under sommarhettan, som i år var ovanligt stark, bodde jag på andra sidan berget tillsammans med Frida Prytz och Agnes Forssberg. Sedan jag återkom hit, har det varit så mycket folk vid gudstjänsterna och äfven annars.

Ja, Gud vare tack, de komma! Och Herren har lofvat, att ordet ej skall återkomma fruktlöst. Därför få vi så den goda säden, ibland under tårar och ibland under jubel men alltid *vetande*, att vi skola i sinom tid skörda.

Herren har så fröjdat mitt hjärta sista dagarna genom att särdeles lifligt påminna mig, att det nya förbundet är grundadt på *nåd*. Jag har måst sjunga: »lefva på *nåd*, saliga lott!» Kära vän, som läser detta — lefver du på *nåd* om dagarna? Om du det gör, så fröjda dig åt Guds löfte i Rom. 6: 14. Äfven låter Herren oss vandra i beredda gärningar. Här om dagen bad jag på morgonen så särskildt att få bli välsignad till själars frälsning, och se — fram på dagen skickade Herren hit hustrun och modern till en af sökarna. Hustrun är sjuk och, som de tro, besatt af en ond ande. Han bad, att de skulle få stanna här en vecka, och vi skulle bedja för hustrun, att hon skulle bli återställd. Hon röker äfven opium, men då hon blir friskare, önskar hon att vänja sig af med det. Bedjen för och med oss för själarna här — så dyrbara för Herren Jesus. Bedjen äfven för oss, att Jesus i allt må bli förhärligad och vårt eget jag alltid må hållas i bakgrunden!

Eder i Jesu kärlek förbundna ringa syster

Emma Anderson.

* * *

I-shï.

Den 2 okt. 1899.

Kära syskon i Sverige!

»Visa mig, Herre, din väg; jag vill vandra i din sanning. Behåll mitt hjärta vid *det ena*, att jag fruktar ditt namn.»
Ps. 86: 11.

Broder Holmgren har vänligen underrättat mig om att intet af mina bref senare än från Yang-chau nått fram till tidningen. Det gör mig ondt, ty jag är mycket tacksam för missionsvännernas förböner, och, då jag insett, hur svårt det är att i längden hålla på att bedja för den, om hvilken man litet eller intet får veta, har jag afsändt några små meddelanden, hvilka ju måste hafva kommit bort på vägen (utom möjl. ett par af senare datum). Då nu så fått ske, har Gud dock i sin nåd icke låtit mig sakna sin underbara hjälp, utan han har i sanning burit mig ända hittills, och hans nåd har rikligen öfverflödat. Om möjligt mer än någonsin känner jag mig ur djupet af mitt hjärta tacksam att härute få vara ett det ringaste vittne om »Kristi outgrundliga rikedomar». »Tacken Herren, ty han är god.»

Till hjälp i edra förböner särskildt för nyutkomna missionärer får jag kanske meddela något om hur förhållandena härute ställa sig för oss under de första åren af vistelsen på missionsfältet. Det blir naturligtvis särskilda erfarenheter i hvarje särskildt fall, beroende på hvars och ens skaplynne, föregående lefnadsomständigheter m. m., men *framför allt* på måttet af tillväxt i nåden och kännedomen om Herren. Dock är ju mycket gemensamt för alla, som komma ut till »de mörka landen» i afsikt att vara Herrens vittnen. Jag tror mig sålunda ej vara ensam om att stundom, under känslan af, minst sagdt, otillräcklighet inför en sådan uppgift, i tankarna hafva mötts af frågan: »Hvarför sänder icke Herren *änglar* att evangelisera världen?» — Det är klart, att svaret alltid är detsamma: endast de, som i sina egna lif rönt Guds evangelii kraft till frälsning — och i ju vidsträcktare mått desto bättre — kunna för andra bära vittne därom. Endast de, som själfva *känna* talet om korset såsom Guds kraft, kunna i sanning lyfta segertecknet högt och förkunna dessa stycken, »*i hvilka änglarna åstunda att skåda in*». »De öfvervunno — för Lammets blods skull.»

Frestelsen till att låta modet sjunka möter äfven på många olika sätt. Så t. ex. i språkstudierna, där vi behöfva särskild nåd att framhärda i tro och tålamod (som någon sagt vara = uthållig tro). Det känns ofta svårt, att det skall dröja så länge, innan vi på ett mera sammanhängande sätt kunna tala till kineserna, och ännu längre, innan vi kunna tydligt uppfatta, hvad de säga. Visserligen uppmuntras vi genom ett och annat framsteg och genom ett och annat tillfälle till tjänande med det lilla, som är oss anförtrodt, och fara efter att finnas trogna i detta, men icke desto mindre få vi ofta känna svårigheten af otillräcklig språkkunskap. Det gör en — äfven i de alldagligaste förhållanden — nästan löjligt hjälplös och så helt kastad, först och främst på Herren men därnäst också på våra äldre missionssyskons hjälpsamhet; vi måste ofta känna, att vi göra dem extra besvär, om vi ock på samma gång få tacka Gud för deras tålamod och tjänstvillighet.

Mycket annat kunde ju vara att säga, särskildt om hur folkets djupa nöd och lidanden af många olika slag verka på nykomlingen, som ständigt ser något däraf eller hör något därom men litet eller intet kan göra för att afhjälpa desamma. Men här, kanske mer än i något annat fall, beror så mycket af ens särskilda anläggning och *ännu mer* af hur vi lärt att stödja oss på Gud. Det gäller att icke gifva sig öfver utan att »låta ske, hvad Gud låter ske» (= suffer what God suffers), för att sedan ha kraft att gå hans ärenden, där *han* sänder. Mänskligt medlidande gagnar ej, endast Jesu Kristi tålamod och kärlek. Orden i Joh. 11: 5, 6, 7 ha kommit till mig med afseende på detta. —

Nu skall jag icke längre uppehålla eder med en nyutkommen missionärs erfarenheter utan är nöjd, om jag i någon mån fått påminna eder om att, såväl under första tiden af en missionärs lif härute som sedan, det behöfves *mycken förbön* för honom.

Om Gud vill, och vi få lefva, höra för oss, som gingo ut tillsammans, de två första åren i Kina snart till »det tillryggalagda», af hvilket vi ha kvar, hvad vi vunnit i kännedomen om Jesus Kristus, »densamme i går och i dag och i evighet». »Ännu en helt liten tid, så kommer den, som skall komma, och dröjer icke.» Bedjen för oss alla härute, att vi *i sanning* må kämpa den goda kampen och fullborda loppet! Säkert skola vi då ej vara utan frukt bland hedningarna. —

Efter att i sommar under den heta tiden hafva vistats med I-shï-systrarna och syskonen Rinmans i grottorna vid Uan-ch'üan, är jag tillsvidare här i I-shï. Jag är tacksam att hafva fått vara närvarande vid det nu nyss passerade »stormötet», då fem nya medlemmar genom dopet intogos i församlingen och Herrens Ande var nära. Folket har nyss gått hem; bröderna Folke och Linder, hvilka ledde mötena, reste på förmiddagen tillbaka till Üin-ch'eng. Vi bedja, att det förkunnade ordet och intrycken från Gud må få stanna kvar i hjärtana; »att Herrens ord må hafva framgång och varda förhärligadt». »Då äfven I bistån oss med eder förbön.»

Om »stormötet» skrifver syster Anna Janzon mera noggrannt.

Gud välsigne hvar och en, som i hans kärlek nitälskar för hans verk härute och därför beder trons bön!

I Jesus

Eder ringa syster
Nanna Fogelklou.

En hälsning
till missionsvännerna.

Jesu frid!

Ej från Kina men från broderlandet är det nu, som jag har glädjen att sända eder en hälsning.

Moln- och eldstoden, som allt Guds folk och isynnerhet missionärerna *troget* borde följa, hafva fört oss åter till eder. Vägrödjande har den gått före oss och beskyddande omslutit oss under hela resan. Halleluja!

Äfven under vår vistelse i hemlandet *åstunda* vi att få vandra i molnstodens skugga om dagen och i eldstodens ljus om natten, villiga att bryta upp hvarje morgon och slå läger hvarje afton eller att blifva stilla månader och år i stodens omedelbara närhet.

Att Herren, medan vi äro hemma, måtte leda oss till de gröna betesmarkerna, de friska vattukällorna och de ljufva hviloplatserna, är vår innerliga bön, i hvilken vi ock bedja våra älskade missionsvänner för hans skull förena sig med oss.

För allt intresse, som visats oss och vårt arbete för Mästaren, samt för hvarje erinran från eder under vår vistelse på fältet tacka vi hjärtligast.

Den hälsning till eder från våra kära troende — de döpte och de intresserade — att I icke måtten glömma, huru svaga de äro, utan ifrigt bedja till Herren för dem, få vi härmed framföra. Till Herren står vår bön, att han genom Anden må lägga denna deras begäran på edra hjärtan.

Må ock vår dyre Mästares ord: »*Skörden är mycken och arbetarna få. Bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder arbetare i sin skörd*», ihågkommas af oss.

Tillönskande eder »*ett godt nytt år*», förblifva vi

Edra i Herren innerligt förbundna
Dagny och Rob. Bergling.

Kristiania i dec. 1899.

Från det internationela studentmötets öppnande i London

har D:r Karl Fries sändt redaktionen följande välkomna meddelande, dateradt: London, Victoria Hotêl, den 3 januari 1900:

Det internationela studentmöte för yttre mission, som hålles i London den 2—6 jan., är för alla Guds rikes vänner en anledning till stor glädje och tacksamhet. Det är besökt af omkr. 1,700 studenter från snart sagdt alla högskolor i England och en mängd universitet i andra länder.

Det var en imposant syn, då konferensen öppnades på tisdag e. m., att se den väldiga Exeter Hall fyld af unga män och kvinnor, om hvilka man visste, att de kommit dit icke blott med den högre bildningens företräden utan med ett intresse för Guds rikes utbredande i hela världen, hvilket redan hos flertalet tagit formen af ett beslut att själfva ställa sig i missionärernas led.

Såsom ordförande för mötet fungerar en student från Edinburgh vid namn *Duncan*, en ung man med ett särdeles sympatiskt väsen och tydligen fullt vuxen sin maktpåliggande uppgift. Det första, som förekom på programmet, var ett djupt gripande och väckande föredrag af Prof. *H. C. G. Moule* från Cambridge, en man vida känd och högt aktad bl. a. för sin andel i den s. k. Keswick-rörelsen. Han talade öfver ordet: »Jag är med eder.»

Efter en paus, hvarunder förfriskningar intogos, hölls ett i högsta grad tilltalande välkomsttal af biskopen af London, som efterföljdes af ordföranden för de frikyrkliga organisationernas gemensamma kommitté. Därefter följde ett synnerligen sakrikt föredrag om de icke-kristna religionernas otillräcklighet för att fylla världens behof af Pastor *B. J. Campbell.* Att referera detta föredrag är omöjligt på grund af dess stora tankerikedom, de andra två skulle väl kunna refereras, men tid och utrymme förbjuda det, ehuru jag nog gärna skulle velat göra det, ty särskildt biskopens af London var värdt att ord för ord återges. Konferensen präglas redan från början af den bästa ande.

Förlofning ingicks i Ishi mellan löjtnant G. A. Stålhammar och fröken Mina Svensson den 18 sept. — Missionär Bergling med fru återvände efter en lycklig resa till hemlandet den 9 dec. — Missionär Tjäder med fru och barn ämnar återvända till Kina i medio af innevarande månad, och bedja vi få anbefalla dem i missionsvännernas förböner.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1900.

5. Årg. FEBRUARI 1900. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *30 Lästmakaregatan 4 tr.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Anna Eriksson,

född den 12 dec. 1864 i Qvillinge socken af Jönköpings län; ankom till Kina den 28 okt. 1892.

Maria Pettersson,

född den 17 nov. 1873 i Holmstads socken af Skaraborgs län; ankom till Kina den 20 okt. 1896.

INNEHÅLL:

Hvem skall fylla leden? — Kineserna. — Bref från fröknarna Anna Eriksson, Tong-cheu-fu, och Maria Pettersson, Han-ch'eng, Carl Blom, Sinngan, och fröken Anna Janzon, I-shï. Höstens stormöten. Strödda underrättelser. Redovisning för influtna medel under januari.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Hvem skall fylla leden?

En af Kina Inlandmissionens mest verksamma och dugande missionärer var T. E. S. Botham, som dog för två år sedan efter en arbetstid i Kina af 12 år. Hans arbetsfält var den stora Singan-slätten i Shensi, där han under de första åren flitigt reste omkring för att evangelisera och under de senare verkade såsom superintendent, öfvervakande och ledande det arbete, som af honom börjats och sedermera af andra — en hel skara missionärer — fortsattes. Under en af sina resor i detta syfte skref han i sin dagbok nedanstående ord.

»O, detta hastiga resande! Är det rätt? Då jag tänker på de platser, jag har att besöka, och huru jag måste på en viss dag sammanträffa med missionärerna på en viss station, en annan dag med arbetarne på en annan station o. s. v., synes det vara, som sig bör. Men, då jag tänker på alla dessa byar, vi passera, och alla dessa människor, vi gå förbi, känner jag, såsom gjorde jag orätt. De rusa ut ur sina hus för att se på oss, då vi komma ridande förbi. De se en besynnerlig man, med gult hår, hvita ögon och stor näsa, men de veta icke, att denne besynnerlige man är Kristi sändebud, sänd att predika evangelium. Ibland stannar jag för att få några ögonblicks samtal med folket, helt enkelt emedan jag ej kan uthärda den tanken, att de kanske aldrig skola få ett tillbud till frälsning, om jag icke nu gifver dem det. En minut eller två och min följeslagare säger: »Lärare, solen står i väster.» »Ja,» svarar jag och kastar ännu en blick på de grå hufvudena omkring mig, stiger upp på hästen, och vi fortsätta.

Jag vet ej, huru det kommer sig, men aldrig förr har människors frälsning legat så tungt på mitt hjärta. Jag undrar, om jag skall få se alla dessa människor, då de en gång stå inför den stora hvita tronen. Och skola de se mig och komma ihåg, att jag red förbi utan att säga dem ett ord? Huru månne Lasarus kände det, när han hörde den rike mannen begära en droppe kallt vatten? Men kanske hade han helt afbördat sina plikter mot honom, annars tycker jag nästan, han skulle känt ånger t. o. m. i Abrahams sköte.»

Detta var en af de sista resor han gjorde, vår käre broder Botham; några månader senare var hans arbetsdag slut. Hos oss alla, som kände honom, efterlämnade han ett kärt minne, och för alla sina medarbetare var han ett skönt exempel, visande, att »så måste man arbeta och antaga sig de svaga».

* * *

En af de senaste nyheter, vi haft från fältet, var, att en annan af våra grannar och medarbetare i norra Kina, missionär H. W. Hunt, gått hem. Hans hustru hade hemkallats före honom. Deras arbetsdag hade varit jämförelsevis lång, omkring 20 år, men mänskligt att se hade de väl behöfts på fältet ännu längre. Man trodde också, att de efter den hvila, de fått i hemlandet, med förnyade krafter skulle kunna upptaga sitt kära arbete, och likväl hunno de knappast börja på nytt, förrän de togos bort. Herren behöfde dem högre upp, han vet och förstår allt bättre än vi.

Men leden glesna, och de uppkomna tomrummen behöfva fyllas. Hvem skall fylla dem? När man hör, huru här en, där en annan af gamla kamrater och vänner ryckas bort, undrar man: kanske är det min tur snart. Vi frukta icke döden, ty Jesus Kristus har öfvervunnit honom, men vi önska att få lefva länge för att få utföra så mycket mera arbete. Det är liksom fruktan komme öfver en: om jag tages bort, blir min plats tom, och huru litet jag än kunnat göra, är det i alla fall bättre än intet. I missionsarbetet är det tyvärr ingen rusning eller trängsel af det slag, som finner sitt uttryck i det kända ordspråket: »Den enes död är den andres bröd». — O, Herre, gif dina barn mera hängifvenhet och mera brinnande nit! Gif oss alla lust för arbete i din vingård och nåd att försaka mera af vår egen bekvämlighet!

A. Hahne.

Kineserna

äro, trots deras i tryck omtalade opålitlighet och obevekliga konservativa »blodsdiplomati» etc., ett folk, som väcker lifliga sympatier. Då man kommit öfver de första mindre goda intrycken af Kina och hunnit öfvervinna den något nervösa känsla, som till att börja med ej uteblifver, då folkets egenheter stundom taga sig uttryck på ett lifligt och påfluget sätt och man genom vanan öfvat sig uti att själf, så långt som möjligt, vara kines bland kineserna, finner man, att detta folk ej blott är intressant utan ock i besittning af de värdefullaste egenskaper.

Vi hafva emottagits med en hjärtlighet, som varit rörande, på de ställen, vi rest fram, och hvarest man förut känt till »utländingarne» och deras »lära». Med en höflighet, som är mycket tilltalande, om ock väl mycket ceremoniös, hafva vi hälsats och välkomnats af såväl de kristna som de mer eller mindre intresserade.

Kineserna gå mycket långt i sin gästvänlighet, hvaraf man kan förklara, att de aldrig tänka på möjligheten af att komma olägligt vid sina besök hos andra, hvilka ofta kunna räcka många timmar. Ett jämt och gladt lynne och en viss godmodighet äro ock kännetecknande karaktersdrag hos detta folk. Helt artigt och glädtigt tilltalas man af hvem som hälst på landsvägsresorna, då man måste vara beredd på att lika vänligt besvara deras frågor om målet för resan, om vi ätit middag, om det finnes någon sol i vårt hemland etc.

I intellektuel begåfning stå kineserna säkerligen ej efter något europeiskt folk, isynnerhet utmärka de sig för ett minne, som är nästan häpnadsväckande. Att de långt öfverträffa européen såväl som andra folk i flit, ihärdighet, sparsamhet, vördnad för ålderdomen och lydnad för öfverheten, torde vara utom allt tvifvel.

Om kineserna lär väl kunna sägas, hvad som yttrats om en af våra europeiska nationer: »Det är ett bra folk men illa uppfostradt».

De troende kineserna
hafva vi lärt att uppriktigt älska. Sedan vi nu något fått skåda in i deras begreppsvärld, följa dem i deras strider och glädjeämnen och se bevisen på deras »oskrymtade tro», kännes det, som om vi aldrig ville »upphöra att tacka för dem, tänkande på dem i våra böner, på det att de — — må förstå hvilket hopp det är, hvartill han kallat dem.»

Syster Anna Janzon har godhetsfullt lofvat att samtidigt med dessa rader till S. L. insända ett meddelande om den bibelkurs, vi haft förmånen att hålla med 15 à 16 kära, troende män. Ett fotografi af bibelkursen i grupp medföljer. (Se förra numret.) Det är ej utan blandade känslor, som de första iakttagelserna göras vid ett bibelstudium med kineser. Okunnigheten hos äfven de mera afgjordt troende kommer nämligen snart i dagen. Man frågar: huru är det möjligt att blifva frälst med så ringa kunskap? Förvåningen öfvergår till glädje och tacksamhet, ju mer man finner, huru trofast Herren begagnar hvarje medel, och huru mäktigt han verkar genom enstaka sanningar i sitt ord, oberoende af yttre förhållanden.

Tänkom oss, hvad det vill säga att vara uppfödd i fullständig okunnighet om Gud och om möjligheten till frälsning från synden samt utan hopp om det tillkommande lifvet, tänkom oss ett tillstånd af hopplöshet under dyrkan af afgudarna, under ständig fruktan för deras vrede och jagad af rädsla för de aflidna andarnes hämnd. Predikas så evangeliet om Jesus till en början med föga verkan. I mån af dens uppriktighet, som lyssnar eller läser, verkar dock sanningen mer och mer öfvertygande, och snart har hjärteförnyelsen ägt rum, utan att de, hvilka det gäller, själfva veta huru. Herrens löfte, att den, som helt enkelt *tror*, skall blifva frälst, har gått i uppfyllelse.

Vid de tidigare intrycken förvånas man ock däröfver, att känslan af synd så sällan förmärkes hos »sökare», om hvilkas uppriktighet intet tvifvel råder. Missionärerna säga, att de, med få undantag, ej se kineserna gråta eller på annat sätt gifva uttryck åt någon sorg öfver sina synder. Det djupare medvetandet af synd kommer uppenbarligen bland hedningarne *såsom en frukt af* och ej såsom en begynnelse till omvändelsen. Ofta sörja missionärerna öfver att de troende äro så litet vakna öfver synden. T. o. m. vid yttre försyndelser visas ofta ringa ånger.

I ett land, där det allmänna omdömet ej håller för plikt att vara sanningsenlig, måste helt naturligt känslan för hvad som är sant växa fram så småningom och kan ej skapas i ett nu. »Tålamodets ord» bär osviklig frukt äfven i detta fall.

Att kärleken till penningen, hvilken är nästan förlåtlig, då man känner till folkets djupa fattigdom, ännu ofta har stor makt öfver de omvända, väcker ej heller någon undran men gifver anledning till mycken bön för dem. I den mån »den Allsmäktige» blir känd, blir han mer än både »guld och silfver» äfven för kinesens hjärta.

De kära kinesiska trossyskonens frestelser och svårigheter äro emellertid så många, att framför allt böner, åkallan, förböner och tacksägelser måste hållas för dem. Tillåt mig att begära verksam hjälp i bönen för de män, hvilka deltogo i bibelkursen. Några af dem sakna ej evangelistgåfvor. Vi kunna uppväcka dessa nådegåfvor genom kärleksvarm bön för dem och deras bevarande.

Att se, huru soluppgången från höjden besöker »hedningars hjärtan, bereder ej blott änglar utan ock alla missionsvänner outsäglig glädje. Hvad som slumrat, såsom hade det varit dödt, under nattens hopplöshet, det vaknar till lif och rörelse vid ljusets inbrytande. Från död till lif! O, härliga jubelklang. *Joh. Rinman.*

Från missionsfältet.

Tong-cheo

den 11 okt. 1899.

Kära missionsvänner!

Allt hvad Herren vår Gud har gifvit åt oss att besitta, det må vi besitta. Dom. 11: 24.

Hemkommen från systerkonferensen i Hai-cheo sistlidne sept. beredde Herren väg för mig att åter få besöka Uei-nan. I ett föregående bref därifrån nämnde jag om en familj Li, där mannen hade två hustrur. Den äldre af dem har under ett par månader varit hos oss, och vi hafva all anledning att glädjas åt hennes framsteg på det andliga området. Hon hade ej varit här många dagar, förrän hon aftog sitt fotbandage. Sedan hörde vi från hennes hem, att mannen var missnöjd däröfver. Vi tyckte därför, det var bäst, att hon denna gång ej reste med till Uei-nan. I stället fick jag gamla gumman Kao med mig. Trots sina 63 år är hon frisk och hurtig. Vi tro äfven, att hon tillhör Herren, och hoppas få döpa henne vid vårt höstmöte. Förra våren löste hon sina fötter, till stor förvåning för sin omgifning. Hon var nu så glad att få komma ut och, som hon sade, med både fötter och mun vittna om Gud. Sex mil — det var en långresa för henne, som aldrig förr varit längre än en half mil från sitt hem. En viss trygghet kände hon dock däri, att hennes son skulle följa med. Vi drogo alltså åstad en onsdagsmorgon och hvilade första natten på värdshus. Tidigt följande morgon framkommo vi till ofvannämnda Li's hem. Vi blefvo mycket välkomna och hade fullt af besökande hela dagen. Jag vet ej, hur många gånger Kao-niang afklädde och visade sina fötter för de kvinnor, som kommo. De lyssnade uppmärksamt till hennes vittnesbörd, flera bådo ock om hennes skomönster, så att de skulle kunna lösa sina fötter.

En kvinna från en grannby visade sig särskildt angelägen om att få reda på frälsningsvägen. Hon kom först ensam och satt länge hos oss. Sedan gick hon hem efter en af sina vänner, så att hon ock skulle få höra. Vi sutto en hel skara folk ute på tröskplanen talande om de eviga tingen. Månen var redan uppe, då vi skildes. Om en stund, hvem kommer åter till oss, om icke nämnda kvinna med ett par andra hennes grannar. Hon hade träffat dem på vägen, och med värkande fötter följde hon dem till oss. De stannade öfver aftonbönen och återvände då till sitt. »O, säg, hvad det blifver för skörd.»

Fredagsmorgon gingo vi vidare, med ett par åsnor för Kao-niang och våra saker, till några troende vid flodstranden en och en half mil bort. Hos dem åto vi middag och hade ett litet möte och fortsatte sedan till Hua-in-byn. Sista vägstycket skulle Kao-niang traska till fots, men det gick långsamt i den djupa sanden på flodstranden. Ett stycke bar sonen henne på ryggen. Skrattande sade hon då: »Uei fuh-in puh-p'a k'u, ch'uan pien koh ch'eng hsiang» = för evangelium fruktar jag ej besvären; det skall predikas i stad och på land.

I Hua-in bodde vi i ett par af våra skolflickors hem. Deras far skjutsade oss på lördagen till en by på västra högslätten. Hans öfver hundraåriga svärmor åkte med ett stycke. Stackars gamla gumma! Jag kunde ej låta bli att bedja Herren om att slippa bli så gammal.

Sedan vi sett våra syskon och sökt stärka dem i tron, reste vi samma dag tillbaka. Söndagen hade vi predikan i vårt hus i staden. Före daggryningen följande morgon voro Kao och jag på väg upp till östra högslätten. Vid 10-tiden voro vi framme i landtbrukaren Lüs hem. Det var mycket roligt att komma dit och finna vår broder så frisk i sin ande. Hustrun och barnen äro ett med honom, så långt de hafva hunnit. En annan familj har genom dem kommit nära sanningen. Man och hustru där röka båda opium men vilja komma till oss och blifva afvanda därifrån. Lüs yngre dotter kom i skolan i Tong-cheo, när den öppnades förra månaden, och alla ville nu veta, hur det gick henne där. Kvinnorna menade i sin enfald, att när hon varit och läst några år, så kunde hon nog kanske bli — kejsarinna. Det var ju djärfva förhoppningar. Deras flicka får väl troligen nöja sig med mindre.

Följande dag återvände vi till låglandet, stannade ännu en dag i Hua-in och besökte dem, vi kände där.

Torsdags morgon anträdde vi hemfärden och kommo fram midt i natten. Efter en god stunds väntan i regn och blåst öppnades stadsporten, och snart sutto vi bland våra kära i hemmet. Här funno vi Augusta Berg sjuk i tyfoidfeber. Pris ske Gud, han har dock hört bön och rest vår kära syster upp igen.

För några dagar sedan öppnades opiumasylen, och där äro redan 7 patienter. Vårt kinesiska stormöte är för handen, så vi ha mycket att göra dessa dagar. Vänner, bedjen alltfort för oss och arbetet i Tong-cheo och Uei-nan!

Eder i Kristi nåd delaktiga

Anna Eriksson.

* * *

Han-ch'eng

den 17 sept. 1899.

Älskade missionsvänner!

De gå åstad och gråta och bära utsädet med sig, de komma åter med jubel och bära sina kärfvar. Ps. 126: 6.

Af Herren manad att i dag sända eder en hälsning från Han-ch'eng vill jag nu skrifva något om mina erfarenheter här. Jag kom hit i slutet af maj; sommarhettan hade då redan börjat och något arbete utomhus förekom ej på ett par månaders tid, åtminstone ej i betydlig grad. Under själfva högsommaren är det förenadt med lifsfara att färdas på vägarna, och man behöfver för sin hälsas skull söka den mesta svalka, man kan finna, och hålla sig så mycket stilla som möjligt, så vidt man skall hafva några krafter kvar, tills den mera svala tiden kommer, då arbetet åter tager sin början. I hafven nog alla läst om Han-ch'eng, om arbetets begynnelse på denna plats och veten därför också, att arbetet här ingalunda är lätt.

Naturen här är vacker men stenig, så äfven på det andliga området. Luften är hög men sökande, så I förstån nog, att vi behöfva både andlig och kroppslig styrka, kraft från höjden och medsyskons förböner. Våra syskon Berglings hafva nu nyligen lämnat oss. Deras krafter voro bra nog medtagna, men jag tror, att de kunde glädjas i medvetandet af att det, som de sålunda offrat på Herrens altare eller gjort för folket i Han-ch'eng, icke är fördoldt för honom, som en gång sade om den fattiga kvinnan: »hvad hon kunde, det gjorde hon». Det åt Gud gifna skall återkomma med mångdubblad välsignelse. Tiden lider. Gud önskar, att Kina vore evangeliseradt, men hans barn äro icke villiga att lyda hans befallning: »Gån ut», och därför äro arbetarne härute så få.

I förliden vecka besökte vi två aflägsna byar och rönte där icke ringa uppmuntran. Nyfikenheten var äfven där, såsom alltid första gången är fallet, till hinder, men vi hade det oaktadt tillfällen att omtala vårt ärende och dela ut lifvets ord. På mat och skjuts en del af hemvägen blefvo vi också bjudna. På hustak och i träd syntes lefvande gestalter, som afvaktade vår återresa.

Här finnes mycket vargar, och den gosse, vi hade med oss, blef ganska rädd, när han såg skymningen falla på och visste, att vi hade rätt lång väg att gå. Herren bevarade oss dock och borttog både trötthet och rädsla. Herren är god, han öfvergifver icke de sina.

Fastän vi här ännu ej sett så mycken frukt, så finnes det dock några, som med uppriktigt hjärta vilja följa Herren.

Första dagarna i sept. hade vi stormöte, då 8 personer döptes. En af de kvinnliga sökarne ville då vara med men erhöll ej tillåtelse af sin familj att komma till oss en enda gång, ej heller att säga farväl åt syskonen Berglings, hvilket hon dock så mycket önskade. Hon sattes under bevakning och en del af hennes kläder gömdes, på det att hon icke skulle kunna smyga sig till oss. Hon är dock ståndaktig och säger, att hon långt hellre vill dö för sin Mästare än att förneka eller upphöra att tillbedja honom. Vi hafva dock sedan träffat henne några gånger och senast i dag. Hon bad om förbön och gladdes åt att Herrens förlossning snart är för handen, som hon uttryckte sig. Det finnes äfven andra, som få lida i sina hem. Bedjen med oss att dessa må blifva verkligt frälsta och ståndaktiga vittnen för Gud.

Min kropp är ej för närvarande stark, och beder jag därför om edra förböner, att Herren, om det så behagar honom, må göra mig starkare.

Allas eder i Jesus tillgifna

Maria Pettersson.

Sinngan.

Broder Blom har från denna plats sändt oss tvänne bref, däri han redogör för sina erfarenheter under en resa i Honan, det ena dateradt den 24 sept. och det andra den 10:de oktober. Må vi bedja för detta arma folk!

— — — Det är nu öfver ett halft år, sedan jag här intecknade ett litet bättre hus än det, vi hyrt, för att ett par systrar skulle kunna permanent vistas här. Men den fiendtliga herrskapsklassen har allt hittills hindrat oss från att taga det i besittning. Vi hafva varit tåliga och sökt med lämpor få vår rätt, men denna gång var jag besluten att gå till rätta, om vederbörande bråkade vidare,

Trots de bestämdaste tillsägelser höllo sig dock ägaren och hans medelman växelvis undan, så att ingenting kunde göras. Då lät jag skrifva en klagoskrift och beslöt mig för att skaffa mig tillträde till mandarinen, fastän jag visste, att hvarje steg skulle möta motstånd. Då föreslog Ki-Wen-hsiå, som ju allt ifrån början varit med oss här, att han än en gång skulle gå till ägaren, som bor en svensk mil från staden och varit hindrad af sjukdom på sistone, samt fråga, om han ville undvika rättegång. Denne var allt för glad att slippa, men andra hafva stått i vägen för honom. Därför kom han slutligen in till staden för ett par dagar sedan, och nu är det bestämdt, att vi i morgon skola taga huset i besittning. Ännu bo två familjer kvar där, hvaraf dock den ene för ett halft år sedan utlösts ur gården, och den andres inteckning skall betalas nu. Fastän vi därför ej ögonblickligen kunna flytta in, har dock saken gått framåt, inträdt uti ett nytt skede, och jag tror knappast, de kunna hålla oss ute längre nu. I värsta fall flyttar jag in i ett par tomma rum i gården, och då bo de nog ej kvar tillsammans med »den utländska djäfvulen», isynnerhet som kök och en hel del annat blir gemensamt.

Sept. 25. — Nu har jag fått Chang till hjälp, så att jag ämnar mig in till Honan-fu på några dagar, om vädret tillåter. Jag tänker höra mig för angående hus där, ty vi böra söka få fast fot, innan andra utländningar komma och förstöra det för oss. Dessutom behöfva systrarne, som skola bo här, manlig hjälp på något så när afstånd, och det är blott en dagsresa mellan dessa båda platser. Om en vecka eller så hoppas jag få resa till Iong-ning och samla de troende där till stormöte. Måtte Herren välsigna oss där och låta allt tjäna till att föra arbetet framåt! Där synes allt vara lugnt, men här i trakten och i allmänhet utefter stora vägen är det mycket oroligt med anledning af ryktet, att utländingar hyrt folk, särskildt tiggare, att förgifta brunnar och så döda folket. Detta är en följd af de utländska ingeniörernas resor och undersökningar, särskildt en, som sökt efter petroleum och lofvade belöningar åt dem, som kunde lämna några uppgifter därom. Under några dagar väntade jag nära nog upplopp här i staden, ty folket var mycket uppretadt, men nu är det bättre.

Jag har varit skral på senare tiden liksom mycken sjuklighet rådt och råder bland kineserna. Hoppas blifva bättre, när jag kan komma ut och röra på mig igen. Efter Iong-ning-mötet ämnar jag resa öfver Lu-si till Ling-pao och därifrån möjligen öfver Tong-kuan och Tong-cheo tillbaka till Üin-cheng. Vet ej, när jag får tillfälle skrifva igen, och sänder därför detta bref med återvändande bud till Üing-cheng. Framför mina hjärtliga hälsningar till de dina, bröderna i kommittén, de från fältet hemmavarande syskonen och andra missionsvänner.

* * *

Sinngan okt. 10 1899.

Käre bröder!

Herrens frid!

»*Stora äro Herrens verk, värda att begrundas för alla deras syften.*» Ps. 111: 2.

När Herren pröfvar, är det godt att minnas sådana löften, där vi förvissas om att hans tankar äro fridens och och icke ofärdens. Men Herrens vägar äro högre än våra; vi kunna ej genomskåda hans syften men känna hans hjärta och äro utan fruktan på farans dag.

Hittills har jag blifvit bevarad i frid och fått i någon mån göra Jesu kärlek känd. Herren vare lof för hvarje tillfälle, som ges, och det mått af kraft, han beskär, att verka, medan dagen är! — Husaffären, som så länge uppehållit mig här, har nu i det närmaste klarerats. Alla utbetalningar och aftal på ömse sidor äro gjorda, och, om ej fienden hittar på något nytt hinder, så skulle vi kunna flytta in och börja reparera om 14 dagar. Jag ämnar inskränka mig till de allra nödvändigaste förbättringarne, på det ej de gjorda reparationerna måtte fresta någon att köpa oss huset ur händerna. Motståndet synes emellertid i det närmaste brutet nu, och därförutom gör den hotande hungersnöden med thy åtföljande utsikt till uppror, att äfven förmögna och fientliga familjer skulle draga sig för att nedlägga något kapital i ett hus blott för nöjet att köra ut oss. — Höstskörden är allaredan totalt förstörd flera hundra li åt alla håll, och den nu två månader långa torkan hotar att förstöra, hvad hvete som såtts, och dessutom hindra upplöjandet och besåendet af den jord, hvarpå sen vårsäd och höstsäd skördades. Följaktligen äro utsikterna nästan så mörka som möjligt, ty folket har ingenting att falla tillbaka på, och, äfven om säd kan tillföras från annat håll, så finnes det inga pengar att köpa för. Stora massor utvandra redan, ty de våga ej vänta, tills de förtärt hela sitt förråd, emedan de då ej skulle kunna lifnära sig på vägen. Andra vänta till månadens slut, ty till dess finnes ännu hopp, men de, som då ej äga medel att flytta, gå en hård tid till mötes. Till våren och sommaren komma hunger och sjukdomar att bortrycka stora skaror, äfven om ej uppror kommer till med sina massmord. Jag har tänkt skrifva ned till Shang-hai och fråga, om några nödhjälpsmedel finnas tillgängliga, ty att söka få något från Sverige lönar sig väl föga.

Sedan jag sist skref har möte hållits med Iong-ning-församlingen i Iang-p'o. Dels till följd af den bråda tiden och dels emedan vi för husaffärens skull samlades en vecka tidigare än förut bestämts, voro deltagarne få, blott 20 personer, hvaraf 2 kvinnor. Dock gaf oss Herren välsignade möten. Nya predikoturer uppsattes för de sex frivilliga predikanterna och den som evangelist i Sinngan aflönade äldste. Dessutom uppgjordes regler för en samskola för barn af troende föräldrar och bestämdes församlingens och missionens bidrag till densamma. Två dopkandidater rekommenderades att nästa möte pröfvas. Kollekter in natura och kontant under året uppgingo till nära 12,000 kasch, cirka kr. 25, hvaraf större delen beslöts aflägga som grundplåt till en fond för anskaffande af egen gudstjänstlokal.

Min hals har på senare tiden, såsom alltid, när den kalla årstiden kommer, varit skral, och jag har ej heller i öfrigt varit riktigt kry, hvarför det ej predikats mycket på gatan. Dock har jag under promenader lyckats komma i samspråk med folk och sålunda talat inför en trängre krets. Besökande här äro ej så många, som annars varit fallet, men många komma gång efter annan och synas mottaga mer eller mindre varaktiga intryck af sanningen. Det är ett sående på en förhoppning.

Ett par af »sökarne» vill jag beskrifva litet närmare, på det de må kunna inneslutas i edra förböner. Liu

Ting-chang från norr om gula floden har i flera år varit gårdfarihandlande i trakten kring Mien-ch'i hsien. I denna stad hörde han mig predika för nära två år sedan första gången och köpte då några böcker, hvilka han begärligt läste, ty »det stämde öfverens med min sinnesriktning», som han brukar säga. Han är mycket öppenhjärtlig och talade följaktligen med alla bekanta om sin upptäckt. En följd var, att hans böcker lånades och aldrig återställdes. Liu ville köpa nya men fick aldrig tillfälle förrän i början af detta år, då han hörde en troende, Tong Üen-shan, predika och gaf sig i samtal med honom. Af denne hörde han sig för hvar han skulle kunna få mera undervisning om kristendomen samt fick på så sätt veta, att möte skulle hållas i Iang-p'o omkring 70 li därifrån. Så kom det sig, att han var med på Iong-ning-församlingens vårmöte och lät anteckna sig som sökare. Med anledning af att bidrag till teatern fordrats af honom aflade han ett besök här i somras men har för öfrigt hållit sig till sitt arbete. Helt nyligen har han ingått kompanjonskap med en bambuarbetare här i staden för att vara närmare till de troende och kunna få undervisning, hälst som Tong af samma anledning tagit anställning i affär som sockerbagare. De komma båda regelbundet till mötena på söndagarne och emellanåt äfven under veckan till aftonbönerna men mötas annars hemma hos sig med några andra om kvällarne. Wang Lai-ngen är officiel registrator och kungörare af utnämningar och examensresultat för Sinngan, hemma i Honanfu. Där träffade han Erik Folke våren 1895, då denne med familj och sällskap var i mycket obehaglig ställning till de nyfikna studenterna, hvilka fyllt värdshuset och till och med hindrade de resande från att äta. Folke observerade honom såsom mera städad och tillbakadragen än de andra samt tilltalade honom och bad honom öfvertala de påträngande skarorna att lämna rum, så att de resande kunde få bestiga vagnarne. När mandarinen sedan hämtade dem tillbaka och logerade dem i ett annat värdshus, där de fingo behöflig hvila, fick Wang tillfälle att höra mera om kristendomen, och så kanske ej minst genom den tjänst, han fått göra missionärerna, var hans intresse väckt. Som han i tjänsteärenden vistas här i staden och omnejd större delen af sin tid, så har han sedan haft flera tillfällen att höra och läsa samt särskildt under innevarande år ofta besökt stationen och mottagit undervisning i kristendomens hufvudläror. På senare tiden har han alltid varit med på aftonbönerna och söndagsmötena, när han ej varit ute i tjänsten, och äfven tillbringat en stor del af sin lediga tid här under läsning och samtal. — Han är nu ifrig, att vi skola få hus i Honanfu, och säger sig kunna skaffa sådant utan svårighet. Herren lede allt detta efter sin vilja samt bevare dessa väckta själar från att ånyo snärjas i fiendens garn!

Okt. 30. — Sedan jag skref föregående, har jag varit ute på en rundresa under ett par veckor och efter återkomsten knogat med detta ständiga husbråk. Jag kan nu ej ingå i detalj utan vill blott tala om att jag i e. m. var nödsakad att gå in i »yamen» för att träffa mandarinen. En af de högre tjänstemännen utförde dock allt, hvad jag önskade, så att jag ej behöfde föra saken inför rätta, och nu synas vi här hafva vunnit en seger, som nog kommer att göra det lättare att utföra affärer i framtiden. En af motståndarne fick nämligen offentligen ödmjuka sig. Vi hafva ej på 3 veckor haft något bud från Üin-ch'eng, och jag börjar bli orolig, så att jag i morgon sänder extra budbärare dit. Vill då äfven medsända detta bref, hvarför jag nu i all hast afslutar det. — Herren vare med oss hvar och en i vårt arbete för honom, att det må bära frukt, som består i det sista profvet! Med hjärtliga hälsningar till eder och alla medarbetare.

Eder i Herren förbundne
Carl Blom.

* * *

I-shï

den 16 oktober 1899.

I Herren älskade!

»Min vingård, som är min, är i min egen vård».

Sommaren med sin hetta ligger nu bakom oss, och höstvinden susar genom trädens kronor. Vi hafva haft en långvarig torka nu på sensommaren. Många sjukdomar och farsoter äro gängse. Smittkopporna hafva härjat förfärligt bland barnen. De flesta, tror jag, hafva gått igenom, men många små och däribland ej så få af våra grannars barn hafva ryckts bort. I en familj hafva tre barn — två egna och ett fosterbarn — dött på en månads tid. Modern till dessa förlorade för kort tid sedan sin man. Det är mycket ömt om henne. — Hon har just nu börjat söka Herren och har, som det tyckes, visat stort allvar. Måtte dessa pröfningar draga henne närmare Jesus, att han får läka hennes af synd och sorg sargade hjärta och helt frälsa hennes själ. Herren har hitintills i sin nåd afvändt sjukdomen från våra kära skolbarn. Äfven vi äldre hafva fått vara friska. Herren vare tack för all godhet och nåd, som vi fått röna!

För ett par veckor sedan var jag klen, och det kändes, som om något allvarsamt förestod, men Herren i sin nåd afvände det onda. I sanning, »jag är för ringa till all den barmhärtighet och trohet, som du mot din tjänare gjort hafver.» Det var min mening, att med sista posten gifva några meddelanden om vårt stormöte den 30 sept., men jag blef förhindrad af mitt illamående. Vi hade ett synnerligen godt möte. Flera ämnen behandlades och bland dem: *söndagens helighållande, vikten af och sättet för att studera bibeln och gifvandet till Herrens verk.*

Bröderna E. Folke och H. Linder voro här och ledde mötena. Fem personer, tre män och två kvinnor, döptes. De voro alla från Uan-ts'üen. De bekände med frimodighet sin tro på Jesus och, huru allt blifvit förändradt, sedan Jesus fått borttaga deras synder. Deras ansigten vittnade också om att det var verklighet, likaså deras lif. Vittnesbördsmötet på söndag e. m. var mycket lifligt. Många härliga vittnesbörd om Guds frälsande och bevarande makt framburos. Jag önskar våra kära medarbetare hemma, fingo närvara vid ett sådant tillfälle. Säkert skulle edra hjärtan storligen fröjdas. Vore än deras ord obegripliga för eder, så skulle deras strålande ansigten tala ett omisskänneligt språk. O ja, visst fylles sinnet med glädje och fröjd, och tacksägelsens ljud stiger upp till nådens tron och detta trots vi så väl känna svagheten hos dessa våra älskade, delvis äfven de oerhörda frestelser, som komma i deras väg, samt de förfärliga möjligheterna till affall för de i Guds församling upptagna. Men den nåd, som sökt de arma, den är ock mäktig att bevara dem intill fullkomningens dag.

Vårt möte denna gång fick dock ej allt igenom vara en glädjefest. Till vår bedröfvelse måste vi från församlingsgemenskap utesluta den af mig förut omtalade förhoppningsfulle ynglingen Uei-Shuen-na, vår f. d. skolgosse, som döptes år 1897. Han har fallit för högmodssynden och opiumbegäret. Bedjen för honom! Han visar tecken till sinnesändring. Herren allena känner hans hjärta.

De fem, som döptes, äro en 60 års kvinna, moder till en af de män (Mao), som döptes på våren, hustrun Iao, hvars man likaledes på våren upptogs i församlingen, och tvänne medelålders män — också med namnet Iao och farbröder till ofvannämnde Mao, samt en af deras grannar vid namn Chang. Vi anbefalla dessa i edra trogna förböner.

Församlingens kassa ökades med 25 kr. Välsigne Herren rikligen allt, som göres, för att befrämja hans rikssak.

Den 18 okt. Det är i dag nio år, sedan jag landade i Kina. Herren vare tack för hans eviga nåd, för hans herdetrohet och vård under dessa år! Framåt min själ med kraft. Framåt att lära känna Jesus och att sålunda kunna lefva ett lif i *hans* kärleks kraft. Kärleken är lifvet, kärleken — Jesu kärlek — har öfvervunnit döden.» Hvem skall skilja oss ifrån Kristi kärlek? I allt detta öfvervinna vi rikligen genom honom, som oss älskat hafver.» Jag kan ej annat än beprisa Guds kärlek och oändliga nåd, som låtit mig blifva ett vittne för honom i detta land. Nu farväl! Ett innerligt tack, älskade vänner, för förbön och kärlek! Tack för hvad i hafven gjort för Kina och för mig! Jesus löne! Jesus välsigne!

Syster Mina Svensson beder om sin hälsning till våra älskade vänner där hemma.

Eder i Jesu kärlek förenade
Anna Janzon.

"Höstens stormöten

äro nu öfver», skrifver broder Folke från Üin-ch'eng i slutet af oktober. »De voro alla mycket välsignade. De troendes inre lif synes tillväxa. Guds Andes verksamhet är märkbar. Pris ske Gud därför! I Hai-cheo döptes 12, i Me-ti 3, i I-shï 5, här 4, i Han-ch'eng och T'ong-cheo-fu är jag ej säker på antalet. Syskonen äro Herren till pris friska. — Uang synes ligga för döden. Han är mycket förkrossad. Hans lidanden hafva varit förfärliga. Med fruktansvärd rättfärdighet bönhör du oss.»

Strödda underrättelser.

Den kinesiska regeringen har tillerkänt alla katolska missionärer rättighet att få betraktas och behandlas på samma sätt som kinesiska ämbetsmän. Samma rättighet har sedermera erbjudits de protestantiska missionärerna. Mr Hudson Taylor har för sig och Kina Inland missionen afböjt denna ynnest. I ett cirkulär till missionärerna säger han bl. a. följande: »Att vår ställning som missionärer i Kina skulle medföra någon officiell samhällsställning, är helt och hållet i strid med evangelii anda och nya testamentets lära. Huru kan ett ämbete, gifvet af den Helige Ande, hafva något samband med världslig makt eller rangställning?»

»Angående den verkan, ett sådant steg skulle hafva på Kinas folk, behöfver det knappt sägas, att det intryck, de redan hafva fått, nämligen att vi äro ombud för våra respektiva regeringar och utsända i politiskt syfte, säkerligen skulle stärkas genom detta. Det kan vara sant, att en sådan ställning skulle bespara oss de dröjsmål och kränkningar, vi nu ej kunna undgå, då vi måste vända oss till de kinesiska myndigheterna, men det är också säkert, att just denna maktställning skulle orsaka svårigheter af allvarsammare slag — jag syftar på de svårigheter, som komme att uppstå genom tillströmning af människor, hvilka blott söka vårt beskydd och hjälp i sina rättstvister. Redan nu är denna fara stor, såsom vi höra från flera delar af landet. Bästa sättet att undgå sådan fara är att själf stå så litet som möjligt på den rätt, man såsom missionär redan har, och ännu mindre söka utvidga densamma.»

»Då vi blifva bannade, välsigna vi; då vi förföljas, fördraga vi; då vi smädas, tala vi goda ord — —» Här angifver aposteln Paulus ett Kristi sändebuds rätta ställning. Vi äro hans vittnen, hvilken, ehuru allsmäktig, »blef korsfäst af svaghet», och som väntar af oss en liknande undergifvenhet under förtryck och förföljelse. Låtom oss komma ihåg, att den tro, vi predika, alltid har sin kraft just i korsets svaghet.

* * *

Under oktober månad döptes på Kina Inland missionens station 264 personer, däraf största antalet, 114, kommer på Shansi.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under januari månad 1900.

N:o		Kr.	Ö.
1.	Barnarps jungfruförening gen. G. M.	100:	—
2.	E. J., Ödeshög	15:	—
3.	S. O., Sala	5:	—
4.	Betlehemskyrkans Barnmfg, Stockholm: Till tvenne barns underhåll genom L. H.	90:	—
5.	Söndagsskolan i Granby	10:	—
6.	Törnevalla mfg gen. O. F. O.	40:	—
7.	Gamleby mfg gen. P. T.	20:	—
8.	Folketorps söndagsskola gen. G. G.	7:	—
9.	Kollekt i Hiarums skolhus i Malmbäck gen. A. B.	25:	—
10.	Sparbössemedel fr. Östbo Bohr gen. J. G., Sågen	25:	—
11.	A. H.: Räntemedel	64:	—
12.	A. E.: En försåld vas	150:	—
13.	P. H., Huskvarna, gen. N. O.	4:	—
14.	I. W. gen. d:o	1:	—
15.	L. gen. d:o	1:	—
16.	H. O. M. gen. d:o	5:	—
17.	N. O.	13:	—
18.	A. H., Karlstad,	15:	—
19.	E. H. gen. d:o till bokfonden	1:	—
20.	G. R.	5:	—
21.	M. E., Valbo: Frakt för ett paket till Kina	5:	—
22.	Sparbössemedel från Lindes krets gen. A. A.	72:	66
23.	M. J., Tjörnarp, kollektmedel	25:	—
24.	Hakebo mfg: Sparbössemedel gen. G. S.	30:	—
25.	Hakebo söndagsskola gen. F. A., Brickarp	20:	—
26.	H. H. i Vånga gen. O. E.	12:	—
	Transport kr.	760:	66

Transport kr. 760: 66

27. A. A., Norrköping 30: —
28. Sparbössemedel från Hofva gen. H. B. 25: 60
29. Flugeby syfören. gen. P. E. P., Hvetlanda, 40: —
30. Sparbössemedel från Hvetlanda 35: —
31. En liten försäljning i Visby gen. M. S.: Till M. Svensons underhåll 80: —
32. Sparbössemedel gen. J. B., Ö. Verlinge 15: —
33. A. H.: Provision å försålda ex. af Kinakonferensen 52: 25
34. Sparbössemedel från Stockho'm, däraf 50 kr. fr. B. E. 578: 95
35. Några vänner i Herren till infödd bibelkvinna gen. H. S. 50: —
36. S. S:s sparbössa 13: 50
37. E. S:s d:o 2: 27
38. Sparbössemedel från Sollefteå gen. L. S. 60: —
39. Senapskornets mission gen. O. Å., Öfverum, 12: —
40. Hedtorps sparbössa 12: 60
41. Sparbössemedel från Väsby gen L. M. 5: —
42. d:o gen. S. 11: —
43. R:m gen. M. B. 50: —
44. H. R., Malmö, till M. Ramstens underhåll 300: —
45. Vaksala Söndagsskola gen. E. Ö. 10: —
46. Luth. mfg, Östersund, gen. G. Ö. 30: —
47. Sparbössemedel från Björka och Lockmor 10: —
48. L. B.: »Herrens tionde» 30: —
49. Missionsaskar från Tranås med omnejd gen. K. B. 289: 14
50. H. J:s missionsask gen. d:o 1: 77
51. Ur en Kina-bössa gen. d:o 1: 60
52. O:s missionsask gen. d:o 2: 28
53. J:s d:o gen. d:o 37: —
54. E. S. d:o gen. d:o 11: 38
55. N:s d:o gen. d:o 13: 07
56. M:s d:o gen. d:o 16: 44
57. En missionsvän gen. d:o 16: 46
58. För ett missionsäpp'eträd gen. d:o 3: —
59. Gen. C. H. Tjäder: Frakt för ett paket till Kina 2: —
60. Från en skördefest i Östbo Bohr gen. J. G. 25: —
61. Sparbössemedel från Donsö gen. F. L. 64: —
62. d:o » Styrsö och Tångö gen. d:o 36: —
63. C. B., Ramfall, 50: —
64. Torps & Myresjö syfören. gen. P. E. P., Hvetlanda, 37: 40
65. Systrarna R., Stockholm, 25: —
66. Söndagsskolbarn i Buldsbol gen. E. B., Ödeshög, 10: —
67. Sparbössemedel från Ödeshög gen. d:o 55: 50
68. d:o » Böneryd gen. d:o 66: —
69. »Nyårsgåfva till Sv. Miss. i Kina» 25: —
70. T. L., Höör: Till S. Engströms underhåll 25: —
71. K. F. U. M:s missionsbössa, Göteborg, 10: —
72. B. S:s sparbössa, Gefle, 13: —
73. J:s sparbössa gen. A. J., Kalmar, 20: —
74. Nacka mfg gen. K. S. 30: —
75. J. J., Maramö, Vernamo, 10: —
76. C. J., Hallstahammar, 5: —
77. Kumla Kristl. ungdomsfören. gen. H. L. 50: —
78. A. G:n, Hofverberg, 10: —
79. A. H., Kristiania: Till infödd bibelkvinna 50: —
80. H. G. 50: —
81. C. E. E., Stockholm 200: —
82. Mörlunda mfg gen. A. P. R. 40: —
83. K., Rislund, Åre, 5: —
84. Grebo mfg gen. O. Å., Öfverum, 25: —
85. Skolbarn i Öfverum gen. d:o 12: —
86. M. G. gen. M. E. B., Ödeshög 4: —
87. K. K:s missionsask gen. K. B. 14: 17
88. Onämnd gen. d:o —: 83
89. K. G., Flisby, gen. d:o 15: —
90. Oppeby mfg gen. J. L. 50: —
91. Vänner i Vallstena & Källunge gen. A. B. 50: —
92. Missionsvänner i Flisby gen. C. O. A. 25: —
93 Söndagsskolbarnen i Flisby gen. d:o 13: 93
94. Ur en sparbössa gen. K. G., Kristianstad 10: —
95. Insaml. af skolflickorna A. A. & A. P., Månsta, gen. T. L. E. 30: 10
96. En kärleksskärf af E. Ch. S:d, Bt., Kristdala 100: —
97. d:o L. ss, Bt., Kristdala, 100: —
98. En skåning: Till infödd evangelist 125: —
99. W. P., Göteborg 10: —
100. Folkskolbarn i Krfrs gen. J. N., skolfonden 20: —

Transport kr. 4,124: 90

Transport kr. 4,124: 90

101. Insaml. å begrafning gen. W. P., Göteborg 4: —
102. Sparbössemedel gen. E. M., Kalmar, 19: 05
103. En fattig bärplockerskas sparbössa gen. E. S., Jönköping, 4: 28
104. C:ns d:o gen. d:o 17: 46
105. Okänd: Ett löfte åt Herren gen. d:o 5: —
106. Fru F. gen. d.o 25: —
107. S. K:lls sparbössa gen. d:o 20: 75
108. Bröderna W. gen. d:o 20: —
109. B. E. P:n gen. d:o 5: —
110. A. F:t gen. d:o 5: —
111. P:n gen. d:o 5: —
112. M. F. gen. d:o 2: —
113. H. H—r, Jerstorp: För törnrosblad gen. d:o 8: 85
114. Sparbössemedel från barnen i Kumla söndagsskola 67: —
115. Skolbarn i Frödinge: Till söndagsskolverksamheten i Kina 3: 05
116. Sparbössemedel gen. O. B., Frödinge 18: 02
117. Onämnd: »Ett löfte åt Herren» gen. d:o 24: —
118. A. L. gen. E. F., Ättarp, 10: —
119. Söndagsskolbarnen i Åby gen. d:o 3: 62
120. 3:ne försålda missionstuppar gen. H. F., Kumla, 4: —
121. H. F:s sparbössa 11: 50
122. H. S:s d:o 5: —
123. M. S., Wexiö gen. J. H. B. 5: —
124. B. N. gen, J. W. W. 5: —
125. Sparbössemedel från Bergunda gen. G. W. 27: 52
126. d:o Helsingborg gen. E. W. 28: 63
127. O. W., Oxie: Till infödd evangelist 100: —
128. Sparbössemedel från Skepsta gen. L. D. 68: —
129. Ukna mfg gen. V. Ö., Storsjö, 10: —
130. Vedums mfg gen. F. G. D., Götened, 40: —
131. Kråkhults mfg gen. C. P., Kråkhult 15: —
132. 2 Kor. 5: 15. »Kinesiska skolbarns underhåll» 75: —
133. Sparbössemedel gen. G. B., Örebro 3: 67
134. Gripenbergs mfg. gen. K. B., Tranås, 20: —
135. Tofteryds mfg gen. A. S., Skillingaryd 100: —
136. S. Ch., Linköping 10: —
137. Gen. L. M., Tenhult: Till kvinnliga missionärers underhåll 82: 70
138. Ryds mfg gen. A. L., Kilanda, 50: —
139. H. A., Köping, 3: —
140. A. A., Stockholm, 10: —
141. Sparbössemedel från Trelleborg gen. H. S. 33: —
142. Ingelstorps Arbetsförening gen. F. M. 30: —
143. N. J., Bornholm, gen. d:o 21: —
144. K. S., d:o d:o 9: —
145. Loo mfg gen. A. P. 75: —
146. Halltorps syförening gen. P. A. B. 155: 15
147. d:o kollektmedel gen d:o 7: 18
148. d:o af enskild gifvare gen. d:o 22: —
149. d:o lär A. P—n gen. d:o 10: 50
150. d:o ink. för mangeln gen. d:o 3: —
151. d:o öfverbetalningar gen. d:o 1: 45
152. d:o enkan C. S. gen. d:o 20: —
153. d:o insaml. vid sammankomster gen. d:o 13: 70
154. Ekenäs syförening gen. d:o 3: 02
155. A. E., Stockholm, 12: 50
156. Kollekt i Sigtuna gen. P. J. 15: 15
157. T. B., Stockholm, 23: —
158. C. A:s sparbössa: Till Mina S:s underhåll 4: 48
159. Sparbössem. vid bönemötet i Kyrkan vid Florag. den 30 jan. 12: 06
160. Från en arbetsfören. i Ö. Korsberga gen. K. A. K. 20: —
161. M. K., Göteborg, 25: —

Summa kronor 5,582: 19

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Och du gaf mig din hjälps sköld, och din högra hand understödde mig, och din mildhet gjorde mig stor. Ps. 18: 36.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1900.